

SORVADÁS

(Részlet)

nem

ez nem holdutak

nem ingák kalapácsa

utakra barnán apró porcokkal egyesülő köszönések

sziporkák

virágok csengése

versek

fogakat mosolygó nevetés keréknyom idegek csörömpölése

nem

nem zászlók nem kocsonyás körömkalapok

verejték-finomító vérérelő álomszépítő

világot szivárványba bájoló világot szivárvánnyá érlelő

egy estben szomorokás ingákat békítő kiáltás

nem a vér zaja üteme a vér büntetése átka

ahogy időt vontató cédrusok koronáján

megszületik az örök bizonyosság istennője

pléhmosollyal a tenyerében

pléhtörülközővel a szemében

pléhvirággal utat érlelő lábai között

apró cserepeken a nevetése oly csilingelő

mintha a hold a nap a föld koccanna össze

egy megbékélt pillanatban az őzek örök szerelmét

festve a falakra

hogy ezer év múlva is

ébredjen a béke

nem

ez nem csonka lábak imája

amint a nap felé merednek

a nap felé emelednek

a nap felé múlnak el

mert a kort így határozzák meg a dolgok

a nyirokmélyülő alagutakban

a nyirokbontó pléhsisakokban

így azt hinnénk hogy nem teljes a béke

pedig mily nagy a szomjunk

ahogy a komoly agyag is egyszer tűzzé éled

és PHAEDRÁM szemében

úgy születnek meg a csonka repülőgépek

úgy állnak az idők hasára

mintha a MINDEN
kis pléhdobozokba lenne zárva
a vezérek
úgy küldik a cédrusokat is csatába
a halál liúktető hajnalára
ahol komoly tüzeket békít a szellem
nem
ez nem tornyok magassága
tornyok nevetése
bólíntgató szerencsejátzsma
a szerencsénk csontjai
ahogy az atomok feszülnek lépnek PHAEDRA homlokára
nem
ez nem lehet
őszülő istenek tánca
nem csontégető cserepeket pirosító álmok
az őshomokban elvesző
vissza soha nem térők kiáltása
csak hasonlít a mára
PHAEDRÁM háromszor csattanó ostorára
ahogyan győztesen
a hajnalokon
meghajol előtte a cédrusok koronája

EGYSZER IMÁRA
KÉTSZER IMÁRA
HARMADSZOR HALÁLRA

nem
ez nem bölcsők nevetése
bölcsők érintője a levegővel
bölcsők ítélkezése babonában
nem
ez nem a jövő jajok
jövő ígéretek
jövő feledések
jövő álmok
jövőbe mozduló ájulások
jövő hitébe kötött utak
kapcsok lélektüzek
nem
így nem tudnék PHAEDRÁM szemében
új utakra lelni
új kenyér-kacajt venni a kifestett hétköznapoktól
a mindig megbékélt türelemtől

EGYSZER SZERELEMRE
EGYSZER IMÁRA
EGYSZER ÉLET-HALÁLRA

nem
ezek nem csontszavak
bársonyba tákolt csonthegedük
csontkiáltások

PHAEDRÁM EGYETLEN LEHELETÉBEN A BÓBISKOLO
[FELTÁMADÁS

ahogy a halottak sohasem raknak fejükre pléhsisakot
a halottaknak nincs pléhfülük
homlokukon pléhbarázdák
hogy apró bogarak szárnyán harsányan csilingeljenek
a halottaknak nincsenek pléhpólusaik
hogy egy-egy tapintásnál véres levegőt érintsenek meg
a halottak komolysága nincs pléhbe öntve
a hatványozott remegésben
úgy
mint a bolondok
a vérbajosok
az idióták
a leprások
ahogy szakállukon egyre csak a csuklás
hegyláncait őrzik

PHAEDRÁM IGAZSÁGA EZ

akkor a neved ezüstkanalakba véstem
hogy férjed és uralkodód ne ismerje fel
a megmérgezett tavakat
s úgy fektess oda egyszer
a halottak elé
hogy engem felismerjenek
én fekete foltos verseket vések akkor
mélyen bókoló kalászokra
hogy kenyeredben megtaláld a mohák verejtékét
hisz nyirkos mohákban születted
nyirkos mohák tápláltak mohatejjel
nyirkos mohák leheletéből szívtad
magadba az első szűz levegőt is

az elején
csak a némák
csak a megütközöttek
csak a tejgyökeresek
a pillanatban megfeszült inak
a pillanatban megfeszült harapások
némák gyökerei
a némák csontokra festett harapása

a némák mohákba vetett ágya
a némák nyirkos gyökérszikrája
az elején

csak
lombbragasztó
képek

csak szívképekben fészkelő galambok
az elején csak békét soványító nyirokcsomók
kibontottad az éjszaka leheletét
az elején
jaj hogy menekültek a holtak
a ragyások
a mélységekbe szenderülők
jaj hogy kiáltottak
a földnyirbáló molypréselő esküdözők
a csilingelők
az égbénító
az úgy is feljajduló
verejtékkeverők
a bikák hátán nem látták a csengettyűző holdat
az elején
az elején minden koromfeketítő lombot
megevett a hangyák raja
az elején
mindjárt az elején
a mohák a tüzek a harapások előtt
a halált érlelő medrekben
gyökereket szoptató hónalj-bársonyokban
ó hogy futottak a megvesztegetők
a csillagmagvakban
a napvirágok árva farkukat nyújtották
az erősödő sugaraknak
te tudtad csak
egyedül csak te tudtad
hogyan eljön a földre

a S O R V A D Á S

így tette a virág-tüzek szülője
virág-átkok egy-egy kehelyben kibontója
a virágfakadások
is halált szülnek újra
mit ér így
a vak madarak tolla
a vak ásványok
a vak döfések
hogyan az első pillanatban legyőzhessük
a dermedt újulást

a sírást sejtő köveket
a sírást sejtő rügy-galambokat
a sírást sejtő ingavicsort
a sírást sejtő emlősöket
az emlősök örök sírást sejtő várakozását
ahogy pillanatok

percek
órák
napok
hetek
hónapok
évek
évtizedek
századok

alatt újabb emlősöket szülnek
s úgy ülnek ki a béke terére a VÍZÖZÖN-PARTON
HOGY FELFALJÁK
A FÖLDET

